

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: I. A.**, zastoupena Mgr. Hanou Daňkovou, advokátkou, se sídlem Svatovítská 18, Praha 6, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 41 Cad 128/2003 - 23 ze dne 25. 11. 2004,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2004, č. j. 41 Cad 128/2003 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 22. 8. 2003, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. V odůvodnění tohoto rozsudku žalovaná uvedla, že podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze 2 ze dne 25. 3. 2003 není žalobkyně plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %. Dalším rozhodnutím žalované z téhož dne byl žalobkyni přiznán od 22. 4. 2002 částečný invalidní důchod podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 3425 Kč.

Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně podáním ze dne 14. 11. 2003 označeným jako odvolání (toto podání nutno považovat za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), v němž uvedla, že podává novou žalobu ohledně určení svého starobního invalidního důchodu. Poukázala

na to, že se snažila najít vůbec nějaké zaměstnání, aby přežila, žádné vhodné zaměstnání se jí však nepodařilo najít. Z důchodu, který jí byl vyměřen ve výši 3500 Kč nemůže ani vyžít, a navrhla proto, aby její případ byl znovu projednán.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 41 Cad 128/2003 - 23 ze dne 25. 11. 2004 tak, že ji zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že v daném případě byl zdravotní stav žalobkyně posuzován ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 22. 8. 2003 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj. Z posudku této komise bylo zjištěno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je hypertenzní choroba II. stupně, kterou komise hodnotila podle kapitoly IX oddílu A položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., přičemž míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila 30 % a dospěla k závěru, že zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí neodpovídal plné invaliditě. Uvedený posudek podle názoru krajského soudu splňoval podmínku úplnosti i přesvědčivosti ve svých závěrech, soud proto převzal závěr této komise o tom, že stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí neodpovídal plné invaliditě a z tohoto důvodu žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost dne 29. 12. 2004, kterou dne 8. 3. 2005 doplnila podáním své ustanovené advokátky Mgr. Hany Daňkové. V kasační stížnosti především namítla, že v řízení před krajským soudem došlo k porušení jejích procesních práv ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jí nebyla dána reálná možnost jednat osobně před soudem, nemohla se při ústním jednání konaném dne 25. 11. 2004 vyjádřit k provedenému dokazování a navrhnout důkazy další, tj. zejména navrhnout vypracování znaleckého posudku, kterým by byl objektivně posouzen její zdravotní stav ke dni 22. 8. 2003. Uvedla, že zásilka krajského soudu s předvoláním k ústnímu jednání na den 25. 11. 2004, při němž došlo v její nepřítomnosti k rozhodnutí ve věci samé, jí nebyla doručena (a taktéž ani předcházející soudní obsílka k jednání na den 21. 10. 2004). V době doručování se nezdržovala v místě svého trvalého bydliště, protože od 8. 10. 2004 do 4. 11. 2004 se podrobovala lázeňské léčbě v M. L. a tuto skutečnost také doručovatel poznámkou „léčení“ vyznačil na zásilce vrácené zpět soudu. Za daných okolností tudíž nemohlo dojít k fikci náhradního doručení ve smyslu § 46 o. s. ř. a tímto nesprávným postupem jí byla odepřena možnost jednat před soudem.

Dále uvedla, že se domnívá, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze 2 a rovněž obdobná Posudková komise pro Středočeský kraj se žádným způsobem nezabývaly a nevypořádaly se všemi zdravotními obtížemi, kterými fakticky trpí. Posudkové komise totiž při posuzování jejího zdravotního stavu nevzaly v úvahu, že nepřetržitě od roku 1995 trpí depresemi, a tento stav byl na základě jí vyžádaného psychiatrického nálezu ze dne 21. 9. 2004 shledán jako depresivní porucha střednětěžká až těžká. Z lékařských nálezů je zřejmé, že depresivním syndromem trpí již od roku 1996 a pro toto onemocnění se podrobuje stálé léčbě od roku 2002. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj nepřihlédla ke zdravotní dokumentaci a psychiatrickému nálezu ze dne 21. 9. 2004, přičemž ve svém posudkovém zhodnocení vycházela jediné a pouze z nálezu MUDr. K. ze dne 9. 12. 2002. Nález MUDr. K. však v žádném směru nevypovídá o stavu a rozsahu onemocnění stěžovatelky v rozhodné době, tj. ke dni 22. 8. 2003 a posudková komise pochybila, pokud si takový nález nevyžádala. Za těchto okolností se proto podle stěžovatelky nelze ztotožnit se závěrem, že depresivní porucha střednětěžká až těžká u ní vznikla teprve v roce 2004 a že jde proto o posudkově nevýznamnou poruchu, když tento úsudek nemá oporu ani v psychiatrickém nálezu ze dne 9. 12. 2002 a nelze jej ani dovodit z nálezu ze dne

21. 9. 2004. Dále pak stěžovatelka namítla, že při posudkovém hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti a splnění podmínek invalidního důchodu se komise řádně nevypořádala s důkazy o jejích dalších zdravotních poškozeních. Závěr Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj je evidentně v hrubém rozporu s nálezem MUDr. B. ze dne 11. 2. 2002 a nálezem MUDr. Z. ze dne 14. 7. 2004, když oba tyto ortopedické nálezy byly nesporně vypracovány za účelem zjištění stavu zdravotních poškozeních stěžovatelky v rozhodné době. Uvedená komise však k nálezům a rozsáhlé ortopedické zdravotní dokumentaci žádným způsobem nepřihlédla a naopak v rozporu s nimi páteřové postižení považuje za posudkově málo významné s tím, že následkem zlomeniny pravého hlezna vznikla u stěžovatelky jen lehká artrotická defigurace se zcela lehce omezenou pohyblivostí. Ze všeho toho, co stěžovatelka uvedla, je podle ní nepochybné, že dosavadní provedené důkazy nesvědčí o správném, úplném a objektivním zjištění rozsahu a závažnosti jejího zdravotního stavu a faktické míře poklesu pracovní schopnosti ke dni 22. 8. 2003. Stěžovatelka má za to, že krajský soud pochybil, pokud si ve věci nevyžádal znalecký posudek a při svém rozhodování převzal závěr o tom, že ke dni vydání rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2003 není plně invalidní a nesplňuje podmínky § 39 zákona č. 155/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelkou namítaný důvod kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatcích důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka má za to, že v řízení před krajským soudem došlo k porušení jejích procesních práv, neboť jí nebyla dána reálná možnost jednat osobně před soudem a nemohla se při ústním jednání vyjádřit k provedenímu dokazování a navrhnout provedení dalších důkazů. Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že ve věci bylo nařízeno jednání na 21. 10. 2004, k němuž byla stěžovatelka obeslána, písemnost se jí však nepodařilo doručit, protože při jejím doručování nebyla zastižena. Vzhledem k tomu, že si písemnost v úložní době nevyzvedla, bylo předvolání k jednání vráceno zpět krajskému soudu. Na obálce vrácené písemnosti je při tom poznámka „léčení“, což mělo krajskému soudu signalizovat, že se stěžovatelka v místě svého bydliště nezdržuje. Přesto krajský soud bez dalšího nařídil jednání na 25. 11. 2004 a při tomto jednání bylo ve věci rozhodnuto, přestože ani předvolání k tomuto jednání nebylo stěžovateli doručeno, neboť při doručování písemnosti nebyla zastižena a písemnost si v úložní době nevyzvedla. Stěžovatelka přitom při podání kasační stížnosti doložila dokladem vystaveným L. I. M. L. ze dne 4. 11. 2004, že byla ubytována v C. I. v době od 8. 10. 2004 do 4. 11. 2004, tj. v době, kdy jí byla doručována obě předvolání k jednání u krajského soudu.

Lze tedy mít za prokázané, že se stěžovatelka v místě doručování v rozhodné době nezdržovala, fikce doručení písemnosti podle § 46 odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2004, použitého obdobně podle § 42 odst. 5 s. ř. s., nenastala. Lze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že v řízení před krajským soudem došlo k porušení jejích procesních práv, neboť jí nebyla dána možnost jednat osobně před soudem a vyjádřit se k provedenímu dokazování. Společně s nařízením jednání byl stěžovateli doručován i posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj, z něhož krajský soud při rozhodování ve věci vycházel, takže před rozhodnutím krajského soudu ve věci neměla

stěžovatelka možnost se k tomuto posudku vyjádřit a navrhnout provedení i dalšího dokazování tak, jak na ně poukazuje ve své kasační stížnosti.

Nutno proto vyjít z toho, že došlo k jiné vadě řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a z tohoto důvodu musel být napadený rozsudek krajského soudu zrušen podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení rozhodne krajský soud o žalobě znovu, přičemž přihlédně k námitkám uvedeným stěžovatelkou v její kasační stížnosti; podle výsledků řízení pak znovu rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu